

Publicerad 2015-02-19 22:20 av Evelina-B

Nya jävla lägenhet

Tömd på ord och ork
på lust och tanke.

Instängd i mig själv i den här jävla lägenheten. Jävla nya lägenhet med det perfekta läget och det perfekta köket.

För att jag ska baka, det gillar jag.

För att jag ska laga mat från grunden, det gillar jag.

För att jag ska ha middagsbjudningar, det gillar jag...

Förstår jag det som.

Jag ska bo i den här jävla nya lägenheten och ha en framtid där jag är glad.

Lycklig och glad och trevlig.

Inte skrika på tanter som råkar gå på cykelvägen och knyta handen i fickan över folk som går på vänster sida.

(VIBORFÖRFANINTEIENGLAND!)

Inte äta tills jag somnar för att vakna för att äta. Som ett äckligt förvuxet spädbarn, berövad på mina lemmars förmåga och oförmögen till att stå.

Inte förlora kontakten med mina drömmar och förhoppningar (tillbaka till sänder.)

Jag har vita jävla väggar i min jävla nya lägenhet.

Alla väggar.

Jag slog upp ett hål och nu hittar jag ingen färgkod.

(Alla svennar ska ju måla med stockholmsvitt – förutom den tidigare ägaren till den här jävla nya lägenheten.)

Men Ilskan har gått över till tomhet, ångest till apati.

Nu ser jag inte längre några tanter, jag krockar inte in i folk på stan.

För jag ligger här. utan närvaro.

Jag skulle vilja beskriva det som vingklippt, men det blir för klyschigt.

Att drunkna är tydligen också en känd beskrivning.

Berövad på min personlighet och min lust.

All lust.

Att inte ha lust till NÅGOT är otroligt frustrerande.

(Så länge man kämpar. Jag skulle nog kunna beskriva depression som att kämpa mot olust och därför infinna sig i olycka när man inser att olusten är total)

Släpper man däremot funderingar om framtid och lycka och förhoppningar.

Bara släpper och flyter med strömmen av läkare, psykologer, mediciner som får en att skaka och att glömma, att sova och att vakna, att kräkas och att svälta och att stanna.

Pausa,

låtsas som att livet inte passerar förbi.

Låssas som att man inte missar det....

Då släpper ångesten och ilskan livet har skapat.

Och man börjar låssas som att man inte finns.

Då finns ingen frustration, då finns ingen ilska, ingen ångest.

Bara dessa vita rum i denna nya jävla lägenhet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Evelina-B med Poeter.se id #4571 innehar upphovsrätten